

munen, for at han kan fyldestgjøre Betalingen; selv om dette imidlertid var givet, vilde det efter vor Formening være en Ubillighed ligeoverfor de mindre Bøhøvede. Vi vilde altsaa ikke have dristet os til at foreslaa, at den mindste eller eneste tagtmæssige Betaling for Jordemødre blev sat til 3 Kroner, naar vi ikke ved Siden deraf havde foreslaaet, at Kommunen kom til at betale for Enhver, der ikke havde Gøne til selv at betale. Derksom ærede Medlemmer skulde have forstaaet det sidste Punktum i Ændringsforslaget under Nr. 2 saaledes, at vi havde ment, at der herigennem blev ydet en Fattighjælp, som ikke kunde fordres tilbagebetalt af Modtageren og selvstændig heller ikke være Gjenstand for Refusjon fra Forsørgelseskommunen, forsaavidt Hjælpen var ydet udenfor denne, saa vil jeg sige, at det har ikke været Forslagsstillerens Mening. Vor Mening har været, at denne Betaling skulde ydes ikke som Fattighjælp, men ydes af det Offentlige, fordi det Offentlige erkender, at ogsaa det ved Siden af den Interesse, som den Enkelte kan have i at blive bekjent paa en fyldestgjørende Maade af Jordemoderen, har en Interesse i denne Akt, en Interesse, der vel kan tænkes ved Siden af det enkelte Individ. Hensigten med Jordemoderens Tilstedekomst ved en saadan Forretning er jo ingenunde alene at hjælpe vedkommende Patient, men ogsaa at sørge for, at den nye Statsborger kommer til Verden paa en for ham saa betryggende Maade, som det kan forlanges, og endvidere at det Offentlige, saavidt gjørligt er, kan være betrygget mod, at der enten forsættelig eller ved Uagtsomhed gaar et Menneskeliv tabt. Jeg tror altsaa, at det, set fra denne Side, turde være vel forvarligt at betragte denne Betaling af Jordemoderens Tjeneste som en Betaling, ydet umiddelbart af det Offentlige paa Grund af den Interesse, selve det Offentlige har i denne Akt, og derimod ingenlunde som en Fattighjælp, der ikke skulde have den øvrige Fattighjælps Karakter. Dette sidste vilde jeg idetmindste for mit Vedkommende under ingen Omstændighed gaa ind paa. Jeg vil paa ingen Maade gaa ind paa høre en mindre betydelig Bestemmelse som denne eller overhovedet paa, at der ydes Fattighjælp, som ikke skal have Fattighjælps Karakter. Jeg haaber, at det ærede Thing vil kunne se paa Sagen fra samme Side som Forslagsstillerne, og jeg skal endnu kun til yderligere Støtte derfor gjøre opmærksom paa, at det idetmindste, saavidt mig bekendt, jo ikke engang er nogen frivillig Sag at benytte denne Jordemoderhjælp i det paagældende Tilfælde, og naar en saadan Hjælp paandøses En af det Offentlige, forekommer det mig endnu mere forvarligt at lade det Offentlige selv betale derfor, naar Vedkommende ikke har Raad til at gjøre det. Jeg tror ikke, at der paa dette Punkt er flere Bestemmelser end de, der findes i Reglementet af 21de Novbr. 1810,

Bestemmelser, der gaa ud paa, at hvor der i et Distrikt findes en oplært Jordemoder — og det er jo Tilfældet allevegne — eller endog blot en anden Kvinde, der har faaet Ret til at praktisere som Jordemoder, skal ethvert Fruentimmer, som betjener en Barnekone, uden at hun er examineret, og ligeledes enhver Barnekone, som benytter et saadant uautoriseret Fruentimmers Hjælp, have forbrudt til vedkommende Jordemoder fra 2 Mk. til 5 Rd. Der er altsaa ligefrem sat Straf for at benytte en ikke autoriseret Jordemoder og for at hjælpe sin Næste, naar Vedkommende ikke er autoriseret Jordemoder. Noget ganske Andet er det, naar der i det foreliggende Lovforslags andet Stykke af § 3 foreslaas hævet en Bestemmelse i Loven af 8de Marts 1856 § 3, og som stemmer temmelig nær med § 33 i Reglementet af 1810, den nemlig, at naar man benytter en anden examineret Jordemoder end den, der er ansat i Distriktet, skal man betale til Distriktets egen Jordemoder $\frac{1}{4}$ af den tagtmæssige Betaling. Dette er jo noget ganske Andet. De Bestemmelser, jeg anførte, gjaldt ikke det Tilfælde, hvor man benytter en Nabojordemoder, men det gjaldt det Tilfælde, hvor Vedkommende hjalp sig selv eller benyttede en anden Kvindes Hjælp end den autoriserede Jordemoder. Jeg haaber, at det høitærede Thing, ligesom jeg ogsaa har Grund til at tro, at det Samme gjælder om den høitærede Justitsminister, ikke vil modsætte sig de Ændringsforslag, som vi have stillet.

Griffen: Uden at mistyde den ærede Ordførers Motivering af Forslaget under Nr. 2, tror jeg dog med et Par Ord at turde anbefale det ærede Thing ikke at stemme for dette Forslag. Som det ærede Thing vil se, er det jo en betydelig Forhøielse af Betalingen, der ved Ændringsforslaget bliver foretaget for Husmands, Inderstes og jordløse Husmands Koners Vedkommende. For de Første er det en Forhøielse fra, hvad der nu gjælder, af fra 2 til 3 Kroner, og for de sidste er det endogsaa en Forhøielse af fra 1 til 3 Kroner, medens der, paa den anden Side, for Gaardmandene og dem, der ere høtere stillede i Samfundet, fremkommer en Nedfættelse af fra 4 til 3 Kr. Jeg er bange for, at dette i en Lov vil blive mistydet. Jeg kan forsaavidt være enig med den ærede Ordfører i den Motivering, at det er ligegyldigt, enten der staar 6 eller 3 Kr. som tagtmæssig Betaling for en Gaardmand, thi jeg tror, at denne Klasse giver meget mere; men kunne vi have den Tillid til denne Klasse af Medborgere, saa vil jeg henstille til det høie Thing, om vi ikke ogsaa kunde have den samme Tillid til dem, der ere ringere stillede i Samfundet, og gaa et Skridt videre og sige: Lad os stryge alle disse tagtmæssige Betalinger og overlade til Enhver især at give, hvad de ville, efter deres Gøne. Lad os endvidere gjøre endnu et Skridt, lad os